

Наука николаїтів

пастор Вілліам Марріон Брангам

Наука николаїтів

Об'явлення 2:15: “Так само маєш і ти таких, що тримаються науки николаїтської, яку Я ненавиджу”.

Ви пам'ятаєте, як я пояснював у Ефесьькому періоді, що це слово *ніколаїти* виникло від двох грецьких слів: *нікао*, що означає *підкорювати*, та *лао*, що означає *миряни*. Николаїти означає: “*підкорювати мирян*”. Отже, чому це настільки жахливо? Це жахливо, тому що Бог ніколи не віддавав Свою церкву до рук якогось обраного керівництва, яке діє за політичним розсудом. Він доручив Свою церкву турботі мужів, що поставлені Богом, наповнені Духом, які живуть Словом, які ведуть цих людей, годуючи їх цим Словом. Він ніколи не розділював людей на категорії з тим, щоб більшість була ведена якимось святим священством. Дійсно, керманічі повинні бути святими, але в такому разі вся громада має бути такою. Більш того, ніде в Слові нема такого місця, де священники, служителі або подібні їм були б проміжною ланкою поміж Богом та людьми, так само як нема такого місця, де б вони були відділені в своєму поклонінні Господу. Бог бажає, щоб усі разом любили та служили Йому. Николаїтство руйнує ці заповіді і, замість цього, відділяє служителів від народу і робить цих керівників панамі замість слуг. Отож, ця наука дійсно розпочалася як вчинки у першому періоді. Виявляється, що ця проблема полягає у двох словах: “старійшини” (пресвітери) та “наглядачі” (єпископи). Хоч Писання й виявляє, що існує декілька старійшин у кожній церкві, дехто почали (серед них також і Ігнатій) вчити цьому уявленню про єпископа як про такого, що мав зверхність, або перевагу та контроль над старійшинами. Отже, правдивою сутністю є те, що слово “старійшина” виявляє, ким є ця особа, в той час як слово “єпископ” виявляє посаду тієї самої людини. Старійшина — це чоловік. Єпископ — це посада цього чоловіка. “Старійшина” завжди означало та завжди означатиме просто

вік цієї людини у Господі. Він є старійшиною не тому що був обраний або висвячений і т. д., але тому що він СТАРШИЙ. Він більш загартований, навчений, не новачок, надійний, за причини досвідченості та довготривалого доказу його Християнської досвідченості. Але ні, єпископи не трималися листів Павла, але, звичайно, вони пішли на Павлову нараду, коли він покликав старійшин з Ефесу до Мілету, у Діях 20. У вірші 17 цей запис свідчить: “старійшини”, а потім у вірші 28 їх названо наглядачами (єпископами). І ці єпископи (без сумніву, з політичною зацікавленістю та прагненням сили) наполягали, щоб Павло надав значенню цього “наглядачі” дещо більше, аніж місцевий старійшина з посадовими повноваженнями тільки у своїй власній церкві. Для них єпископ був тепер тим, чия влада поширювалася на багатьох місцевих керівників. Таке уявлення не відповідає ані Писанню, ані історії, хоч навіть така людина, як Полікарп, мала нахил до такої організації. Таким чином, те, що почалося у першому періоді як вчинки, перетворилося на справжню науку, і так є й сьогодні. Єпископи й досі стверджують, що мають владу контролювати людей та чинити з ними як захочуть, ставлячи їх на служіння там, де вони вважатимуть за потрібне. Це відкидає керівництво Духа Святого, Який сказав: “Відділіть Мені Павла та Варнаву для справи, до якої Я їх покликав”. Це анти-Слово та анти-Христос. Матвія 20:25–28: “А Ісус покликав їх до Себе та промовив: Вам відомо, що князі поган панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Але поміж вами буде не так; але хто з вас великим хоче бути, хай буде він вам слугою; а хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само і Син людський прийшов не на те, щоб Йому служили, але щоб послужити і віддати душу Свою на викуп за багатьох”. Матвія 23:8–9: “А ви вчителями не звіться, бо Один вам Учитель, Христос, а ви ж усі брати. І не називайте нікого батьком на землі, бо Один вам Батько, Котрий на небі”.

Для того, щоб прояснити це ще краще, дозвольте мені пояснити николаїтство ось так. Ви пам'ятаєте, що в Об'явленні 13:3 сказано: “І я бачив, що одна з її голів була забита на смерть, але рану її смертельну уздоровлено, і весь світ дивувався з цієї звірини”. Тепер ми знаємо, що поранена голова була поганською римською імперією, тією великою всесвітньою політичною силою. Ця ж голова воскресла знов як “Римська Католицька духовна імперія”. Спостерігайте тепер за цим уважно. Що ж таке робив політичний поганський Рим, що стало основою його успіху? Він “розділяв та панував”. Це було насіння Риму — ділі та пануй. Його залізні зуби шматували та поглинали. Той, кого він розшматував та поглинув, вже не міг повстати знову, як коли він знищив Карфаген та стер його на порох. Те саме залізне насіння залишилося в ньому, коли він повстав як фальшива церква, і її політика залишилась такою самою — ділі та пануй. Це николаїтство, і Бог ненавидить це.

Тепер це вже досить добре відомий історичний факт, що коли ця помилка заповзла до церкви, люди почали змагатися за посаду єпископа, наслідком цього стало те, що цю посаду одержували більш освічені та матеріально забезпечені та політично кмітливі мужі. Людські знання та проекти почали одержувати перевагу над Божественною мудрістю, і Дух Святий вже більш не керував. Це було справді трагічне зло, бо єпископи почали стверджувати, що вже більш не треба справжнього Християнського характеру, щоб служити Словом чи священнодіяти в церкві, бо вже зверталася увага саме на святі дари та церемонії. Це дозволило підступним людям (спокусникам) роздирати паству.

Разом зі штучною людською наукою підвищення єпископів на посаду, не перевіряючи їх відповідність за Писанням, наступним кроком була роздача титулів, що поступово призвело до релігійної ієрархії; бо незабаром над єпископами

повстали архієпископи, над архієпископами — кардинали, і приблизно за часів Боніфатія III над усіма повстав папа, *Понтифік*.

Що ж, через науку николаїтів та змішання Християнства з вавилонством кінцевим результатом мало стати те, що Єзекиїл бачив у розділі 8:10: “І ввійшов я та побачив; аж ось усякий вид плазуна та огидливої звірини і всілякі божки Ізраїлевого дому накреслені на стіні навколо кругом”. Об’явлення 18:2: “І він гучним голосом кликнув, говорячи: Упав, упав великий Вавилон, став він оселею демонів та сховищем усякому духові нечистому і сховищем усіх птахів нечистих та ненавидних, бо лютим вином розпусти своєї він напоїв усі народи”.

Отже, ця николаїтська наука, це правило, що було запроваджене в церкві, не уразило дуже то багато людей, бо вони могли читати окремі листи або нариси, що спиралися на Слово, написані через деяких благочестивих людей. Отже, що зробила церква? Відлучила праведних вчителів та спалила книжки. Вони сказали: “Щоб читати та розуміти Слово, потрібно мати особливу освіту. Авжеж, навіть Петро сказав, що багато що з того, що писав Павло, важке для розуміння”. Сховавши Слово подалі від народу, незабаром дійшло до того, що люди вже слухали тільки те, що священник мав розповісти їм, та робили те, що він їм наказував. Вони називали це Богом та Його святим Словом. Вони заволоділи душами та життями людей і зробили їх рабами деспотичного священства.

Отже, якщо вам треба доказ того, що католицька церква вимагала душ та життів людей, просто послухайте ось цей указ Феодосія X. *Перший Указ Феодосія*.

Цей указ вийшов одразу після того, як він був охрищений Першою церквою Риму. “Ми, троє імператорів, бажаємо, щоб наші піддані непохитно трималися тієї релігії, якої було навчено римлян через Святого Петра, що була вірно збережена

через традиції і котра тепер викладена понтифіком Дамасом Римським та Петром єпископом Александрійським, мужем Апостольської святості згідно з Апостольським порядком та наукою Євангелії; ми віримо в одне Божество — Отця, Сина та Духа Святого, рівних за величчю у Святій Трійці. *Ми наказуємо, щоб прибічників цієї віри називали Католицькими Християнами; ганьбимо всіх нерозумних послідовників інших релігій безсоромним іменем еретиків і забороняємо їхнім таємним збіговиськам привласнювати назву церков.* Окрім засудження божественним правосуддям, вони мусять понести тяжку кару, яку наша влада, ведена небесною мудрістю, вважатиме за потрібне накласти. . .”

П'ятнадцять каральних законів, що були видані цим імператором, які на багато років позбавили євангельських віруючих усіх прав практикувати свою релігію, виключили їх з їхніх громадянських посад і загрожували їм штрафами, конфіскаціями, вигнанням і навіть, у деяких випадках, смертю.

Чи відомо вам дещо? Нас сьогодні спрямовано точнісінько в цьому напрямку.

Римська католицька церква називає себе церквою-матір'ю. Вона називає себе першою, тобто, початковою церквою. Це цілком правильно. Вона була первобутньою Першою церквою Риму, що відступила та впала в гріх. Вона була першою, яка організувалася. В ній було знайдено вчинки та, потім, науку николаїтства. Ніхто не заперечуватиме, що вона є матір'ю. Вона мати, і народила дочок. Авжеж, дочка народжується від жінки. Жінки, зодягненої в багряну одіж, яка сидить на семи пагорбах Риму. Вона є блудницею і породила дочок. Ті дочки є протестантськими церквами, що вийшли з неї і потім знову повернулися до організації та николаїтизму. Цю мати дочок-церков названо розпусницею. Це є жінка, що невірна своїм

шлюбним обітницям. Вона взяла шлюб з Богом і потім відійшла, чинячи розпусту з дияволом, і в своїй розпусті вона породила дочок, що є такими ж, як вона сама. Ця комбінація матері та дочки разом і є анти-Слово, анти-Дух, і, нарешті, анти-Христос. Саме так, АНТІХРИСТ.

Отож, перш ніж я рухатимусь далі, я хочу нагадати, що ці давні єпископи думали, що вони стоять вище за Слово. Вони казали людям, що можуть відпускати їхні гріхи після сповіді цих гріхів. Це ніколи не було правдою. У другому столітті вони почали христити немовлят. Дійсно, вони практикували хрищення задля відродження. Недивно, що в людей сьогодні так задурена голова. Якщо вони вже тоді були настільки засліплені, невдовзі після П'ятидесятниці, зараз вони перебувають у найрозпачливішому стані, вже майже дві тисячі років поступово віддаляючися від першопочаткової правди.

О-о, Церкво Божа, тепер є лише одна надія. Вернися до Слова та залишайся з ним.

НАУКА ВАЛААМА

Об'явлення 2:14: “В тебе там є й такі, хто тримається науки Валаама, що навчав був Балака покласти спотикання перед синами Ізраїля, щоб їли ідольські жертви та розпусту чинили”.

Авжеж, ви не можете мати ніколаїтизм встановленим у церкві без того, щоб туди не ввійшла також і ця друга наука. Розумієте, якщо ви заберете Слово Боже та дію Духа як спосіб поклоніння (“ті, хто вклоняються Мені, повинні вклонитись Мені в Дусі та правді”) в такому разі вам доведеться дати людям іншу форму поклоніння як заміну, а заміна означає валаамізм.

Якщо ми збираємося зрозуміти, що це таке — наука Валаама у церкві Нового Заповіту, нам слід звернутися в минуле та побачити, чим це було у церкві Старого Заповіту, і застосувати це до цього третього періоду і, потім, до нинішнього часу.

Ця історія міститься у Числах, розділи з 22 по 25. Отже, нам відомо, що Ізраїль був обраним народом Божим. Вони були П'ятидесятниками свого часу. Вони були збережені під кров'ю, вони охрестилися у Червоному морі, і вони вийшли з води, співаючи в Дусі та танцюючи під впливом сили Духа Святого, в той час, як Маріам, пророчиця, грала на бубні. І ось, після певного часу мандрівки ці діти Ізраїля прийшли до Моаву. Ви пам'ятаєте, ким був Моав. Він був Лотовим сином від однієї з його власних дочок, а Лот, у свою чергу, був небіжем Авраама, тобто, Ізраїль та Моав були родичами. Я хочу, щоб ви це побачили. Моавитяни знали правду, інша справа — чи жили вони нею чи ні.

Отож, Ізраїль дістався до кордонів Моава та вислав посланців до царя, кажучи: “Ми з вами брати. Дозволь нам пройти через твою землю. Якщо наші люди або наша худоба що-небудь з'їдять чи вип'ють, ми з радістю заплатимо за це”. Але цар Балак дуже занепокоївся. Цей голова николаїтської групи був проти того, щоб дозволити цій церкві пройти поруч з її ознаками, та чудами, та різноманітними проявленнями Духа Святого, з їхніми обличчями, що сяяли Божою славою. Це було занадто ризиковано, оскільки він міг втратити частину своєї групи. Тому Балак відмовив Ізраїлеві в дозволі пройти тут. В дійсності, він так страхався їх, що послав по пророка-найманця, на ім'я Валаам, і попрохав його бути посередником між ним та Богом і попросити Всемогутнього проклясти Ізраїль та спричинити їхню безсилість. І Валаам, повний прагнення прийняти участь у політичних справах та стати шанованою людиною, був тільки дуже радий вчинити так. Але, розуміючи, що він мав наблизитися та одержати аудієнцію від

Бога, щоб проклясти цих людей, оскільки він не міг нічого зробити сам від себе, він пішов спитати Бога, чи одержить він Його згоду піти. Чи не занадто це схоже на николаїтів, яких ми бачимо серед нас сьогодні? Вони проклинають кожного, хто не бажає йти їхнім шляхом.

Коли Валаам спитав у Бога дозволу піти, Бог йому відмовив. Як це боляче! Але Балак наполягав, обіцяючи йому навіть ще більші нагороди та славу. Отож, Валаам знову пішов до Бога. Отож, однієї відповіді від Бога мало бути достатньо. Але тільки не для норовистого Валаама. Коли Бог побачив його впертість, Він сказав йому встати та піти. Той одразу осідлав віслюка та вирушив у дорогу. Він мав би усвідомити, що то була лише Божа дозволяюча воля, і що він не зміг би проклясти їх навіть якби він двадцять разів вирушав і двадцять разів намагався. Як схожі на Валаама люди сьогодні! Вони вірять у трьох Богів, хрестяться у три титули, замість ІМЕНІ, і все ж таки Бог посилає на них Духа, так само, як Він зробив Валаамові, і вони йтимуть далі, переконані, що в усьому мають слушність, і ось вам досконалі валаамітjани. Розумієте, валамова наука. Вперед, що б там не сталося. Робіть це по-своєму. Вони кажуть: “Аякже, Бог благословив нас. Все має бути гаразд”. Я знаю, що Він благословив вас. Я не заперечую цього. Але це той самий організаційний маршрут, яким прямував Валаам. Це зневага Божого Слова. Це фальшива наука.

Отже, Валаам вперто їхав далі цією дорóгою, аж поки ангол від Бога не став у нього на шляху. Але цей пророк (єпископ, кардинал, голова, президент чи старший пресвітер) був настільки засліплений до Духовних речей своїми думками про славу, та почесі, та гроші, що він не зміг побачити того ангола, який стояв з витягнутим мечем. Він стояв там, щоб зупинити несамовитого пророка. Віслючок побачив його та тижявся взад і вперед, аж поки врешті-решт не притиснув

Валаамову ногу до кам'яної стіни. Віслюк зупинився і не бажав іти далі. Не зміг. Тому Валаам зіскочив та почав бити його. Тоді віслюк заговорив до Валаама. Бог дав цьому віслюкові мову говорити. Цей віслюк не був гібридом; він був оригінальним насінням. Він промовив цьому засліпленому пророкові: “Чи я не твій віслюк, і чи не возив я тебе вірно?” Валаам відізвся: “Авжеж, авжеж, ти мій віслюк і досі ти возив мене вірно; і якщо я не змушу тебе іти далі, то я вб'ю тебе. . . ой! що це зі мною, розмовляю з віслюком? Кумедно, мені здалося, що я почув мову віслюка і відповідав йому”.

Бог завжди говорить мовами. Він говорив на Валтасаровому бенкеті, і потім у П'ятидесятницю. Він робить це сьогодні знову. Це попередження, що скоро буде суд.

Потім цей ангол став видимий Валаамові. Він промовив до Валаама, що якби не віслюк, він був би вже мертвий за те, що спокушав Бога. Та коли Валаам пообіцяв повернутися назад, йому було наказано йти далі, із застереженням говорити тільки те, що Бог дав йому.

Отож, Валаам пішов туди та поставив сім вівтарів, щоб принести в жертву чистих тварин. Він зарізав барана, засвідкувавши про прихід Месії. Він знав, що треба зробити, щоб наблизитися до Бога. З його механікою все було гаразд; але не з динамікою; так само й тепер. Невже ви не бачите цього, ніколаїти? Ізраїль був там унизу в долині, приносячи ті самі жертви, роблячи те саме, але ознаки супроводжували тільки його. Бог перебував тільки поміж нього. Форма не введе вас нікуди. Вона не зможе зайняти місце проявлення Духа. Ось що сталося в Нікеї. Вони прийняли науку Валаама, не науку Божу. І вони спіткнулися; так, вони відпали. Вони стали мертвими.

Після того, як жертву було принесено, Валаам був готовий пророкувати. Але Бог спинив йому вуста, і він не зміг їх проклясти. Він поблагословив їх.

Балак дуже розлютився, але Валаам нічого не міг зробити з цим пророцтвом. Воно було проречене Духом Святим. Отож, Балак наказав Валаамові спуститися нижче, в долину, та оглянути тиллові частини стану, щоб побачити, чи буде йому звідти можливим як-небудь проклясти їх. Ця тактика, яку застосовував Балак, є тією самою тактикою, яку вони застосовують сьогодні. Великі деномінації презирливо споглядають невеличкі групи, вишукуючи поміж них щось таке, з чого можна було б вчинити галас, вони виставляють це та кричать про це. Якщо модерністи живуть у гріху, ніхто нічого не каже про це; але як тільки хтось з обраних попадає в біду, кожна газета розголошує це по всій країні. Так, в Ізраїля були тиллові (плотьські) частини. В них були такі, що не були достойні прославляти; але, незважаючи на їхні недосконалість, через намір Божий, що діє через обрання, за благодаттю, а не за ділами, В НИХ БУЛА ХМАРА ВДЕНЬ ТА ПОЛУМ'ЯНИЙ СТОВП ВНОЧІ, В НИХ БУЛА РОЗБИТА СКЕЛЯ, МІДНИЙ ЗМІЙ, ТА ОЗНАКИ, ТА ЧУДА. Їх було підтверджено — не їми самими, але Богом.

Бог не виявив аніякої пошани до тих николаїтів з їхніми докторами філософії, докторами юридичних наук, та науковими ступенями, та всіми їхніми блискучими організаціями, і всім тим кращим, чим людина здатна хвалитися; але в Нього була повага до Ізраїля, бо в них було Слово, підтверджене поміж них. Звичайно, Ізраїль не виглядав дуже відшліфованим, тільки-но вийшовши з Єгипта у сміливому польоті, але вони були благословенним народом, що б там не було. Все, що вони знали за останні більше ніж триста років — це пасти отари, обробляти лани, перебувати в рабстві у єгиптян під страхом смерті. Але тепер вони були вільні. Вони були благословенним народом завдяки верховній Божій владі. Звичайно, Моав дивився на них зверхньо. І всі інші народи також. Організація завжди

дивиться зверхньо на неорганізованих, і або через постанову введе їх в організацію, або знищить їх, якщо вони відмовляться.

Отож, можливо, хтось питає мене: “Брате Брангаме, що саме привело тебе до думки, що Моав був організований, в той час як Ізраїль не був таким? Звідки ти взяв цю ідею?” Я взяв її звідси, з Біблії. Все це викладено тут, у прообразах. Все, що написано в Старому Заповіті, який було зроблено у формі розповіді, написано задля нашої перестороги, щоб ми могли взяти звідси урок. Ось воно тут у Числах 23:9: “З верхівок скель Я бачу його та з пагірків його оглядаю; тож народ пробуває САМІТНО і СЕРЕД НАРОДІВ НЕ РАХУВАТИМЕТЬСЯ”. Ось воно. Бог споглядає з верхівок скель, не з якоїсь там долини вишукує в них погані риси та засуджує їх. Бог бачить їх саме так, як Він хоче бачити їх — з висоти любові та ласки. Вони жили САМІТНО і вони не були організовані. В них не було царя. В них був пророк, і в цьому пророці перебував Бог Духом; і Слово приходило до пророка і Слово йшло до людей. Вони не належали до ООН. Вони не належали до Всесвітньої Ради Церков, до баптистів, пресвітеріан, до Асамблеї Божої чи до якоїсь іншої групи. Їм не потрібно було належати до чогось. Вони були приєднані до Бога. Їм не потрібна була порада від якогось там собору — вони мали “Так говорить Господь” поміж себе. Аллілуя!

Отже, незважаючи на те, що Валаам знав, як належним чином наблизитися до Бога, і міг принести об’явлення від Господа завдяки особливій наділеності силою, він був, все ж таки, поза всім цим, єпископом фальшивої групи. І ось, що ж він вчинив тепер для того, щоб завоювати прихильність Балака? Він розробив план, за яким Бог був би змушений покарати Ізраїль смертю. Так само як сатана знав, що він зможе обдурити Єву (змусивши її впасти у тілесний гріх) таким чином змушуючи Бога привести в дію Його вирок смерті,

проголошений проти гріха, так само й Валаам знав, що коли він зможе ввести Ізраїля в гріх, Бог буде змушений покарати їх смертю. Отож, він розпланував, яким чином можна змусити їх вийти та приєднатися до гріха. Він надіслав їм запрошення прийти на свято Ваал-пеору (приходьте та вклоняйтеся разом з нами). Авжеж, ізраїльтяни, без сумніву, бачили свята єгиптян, тож вони не вважали за дуже-то погане піти та просто подивитися та, можливо, разом попоїсти з тими людьми. (Що поганого в тому, щоб трошки поспілкуватися? Ми маємо любити їх, хіба не так, або як же ми зможемо переконати їх?) Дружні стосунки ще нікому не зашкодили — щось таке думали вони. Та коли ті сексуальні моавитянки почали танцювати та роздягатися, поки вони кружляли, вихиляючись у своєму рок-н-роллі та твісті, пожадливість повстала серед ізраїльтян, і їх було втягнуто в розпусту, і Бог у гніві забив сорок дві тисячі з них.

І це саме те, що Костянтин та його наступники зробили в Нікеї та після Нікеї. Вони запросили народ Божий на це зібрання. І коли церква присіла, щоб попоїсти, та встала, щоб погратися (прийняти участь у церковних формах, церемоніях та поганських святах, перейменованих у Християнські обряди), вона попалася; вона вчинила блудодійство. І Бог пішов геть.

Якщо якась людина відвертається від Слова Божого та приєднується до церкви, замість того, щоб прийняти Святого Духа, ця людина помирає. Мертвий! Ось хто він тепер. Не приєднуйся до церкви. Не вступай до організації, не будь захоплений віровченнями та традиціями або чимось таким, що займає місце Слова та Духа, інакше ти мертвий. І тоді кінець. Ти мертвий. Навіки відокремлений від Бога!

Саме це ставалося в кожному періоді з тих пір. Бог звільняє людей. Вони виходять через кров, освячуються Словом,

проходять через води хрищення та наповнюються Духом; але невдовзі перша любов холодне, і в когось виникає думка про те, що їм слід організуватися, щоб вберегти себе та зробити собі ім'я, і у другому ж поколінні вони організуються, а інколи навіть і раніше. В них вже нема Духа Божого, лише певна форма поклоніння. Вони мертві. Вони згібридизували себе віровченнями та формами, і вже ніякого життя в них нема.

Отож, Валаам спричинив те, що Ізраїль впав у розпусту. Чи відомо вам, що фізична розпушта є тим самим духом, що перебуває в організованій релігії? Я сказав, що дух розпусти — це дух організації. А місце всіх розпусників — в озері огненному. Ось що Бог думає про організацію. Так, добродію, блудниця та її дочки будуть в озері огненному.

Деномінації виникли не від Бога. Вони ніколи не були і ніколи не будуть. Це нечистий дух, що розділяє люд Божий на ієрархію та світських людей; і тому це є нечистий дух, що відділяє людей від людей. Це те, що роблять організації та деномінації. Організуючись, вони відділяються від Слова Божого і ведуть себе до духовного перелюбу.

Тепер зауважте, що Костянтин запровадив особливі свята для людей. То були старі поганські свята з новими назвами, узятими з церкви, або, у деяких випадках, Християнські звичаї було взято та занечищено поганськими церемоніями. Він узяв поклоніння богу сонця та перемінив його на Сина Божого. Замість святкування 21 грудня, коли вони звичайно святкували свято бога сонця, вони перемінили це на 25 грудня і назвали це днем народження Божого Сина. Але ж нам відомо, що Він народився у квітні, коли прокидається все живе, не в грудні. І вони узяли свято Астарти та назвали його Великоднім святом, коли Християни мали святкувати смерть та воскресіння Господа. Насправді ж це було поганське свято Астарти.

Вони помістили вівтарі у церкві. Вони встановили зображення. Вони дали людям те, що самі назвали апостольським віровченням, хоча ви не зможете знайти цього в Біблії. Вони вчили людей вклонятися пращурам, зробивши, таким чином, римо-католицьку церкву найбільшою спіритичною церквою в світі. Кожен нечистий птах був у тій клітці. І ось у вас є протестанти з їхніми організаціями, що роблять те саме.

Вони їли те, що було принесено в жертву ідолам. Тепер, я не кажу, що це справді означає, що вони буквально їли їжу, принесену в жертву ідолам. Бо хоч рада в Єрусалимі висловилася проти цього, Павло не витрачав занадто багато слів на це, коли він сказав, що ідоли це ніщо. Це була просто справа сумління, за винятком тих обставин, коли це спокушує слабшого брата, і в такому разі це було неприпустимо. Більш того, це об'явлення стосувалося поган, а не євреїв, оскільки то є церкви поган. Я бачу це в такому самому світлі, як я бачу оці слова Господа: “Якщо ви споживати не будете Мого тіла й пити не будете Моєї крові — в собі ви не будете мати життя. Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що виходить з уст Божих”. Ви можете зрозуміти, що прийом їжі — це насправді приймання участі, в духовному сенсі. Отож, коли ті люди вклонялися іконам, запалювали свічки, додержувались поганських свят, сповідали свої гріхи людям (котрі всі перебували в диявольській релігії), вони ставали учасниками разом з дияволом, а не з Господом. Вони були в ідолопоклонстві, чи погоджувалися вони з цим, чи ні. Вони можуть говорити все що завгодно, що ці вівтарі та кадило існують лише для того, щоб нагадати їм про молитви до Господа, або що б там вони не думали про значення цього; і вони можуть говорити, що коли вони моляться перед іконою, то це лише для того, щоб зосередитися; і що коли вони

сповідаються перед священиком, насправді вони це роблять у своєму серці перед Богом, і коли вони кажуть, що священик відпускає їм гріхи, він робить це так само в Ім'я Господа; вони можуть говорити все що завгодно, але вони стали учасниками добре відомої вавилонської сатанинської релігії, та приєдналися до ідолів, та впали в духовну розпусту, яка означає смерть. Вони мертві.

Таким чином, церква та держава взяли шлюб. Церква об'єдналася з ідолами. Разом з державною владою в себе за спиною вони тепер відчули, що “Царство вже настало і Божу волю здійснено на землі”. Недивно, що римо-католицька церква не чекає на повернення Господа Ісуса. Вони не вірять у тисячолітнє царство. У них вже тут своє тисячолітнє царство. Папа володарює тут, і Бог володарює в ньому. Тобто, коли Він прийде, згідно з їхніми словами, це має статися, коли будуть приготовані нове небо та нова земля. Але вони помиляються. Папа є головою фальшивої церкви, і, справді, тисячолітнє царство має настати, та коли воно настане, його там не буде. Він перебуватиме десь у іншому місці.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Об'явлення 2:16: “Покайся, бо інакше Я незабаром прийду до тебе та воюватиму з ними мечем Моїх уст”.

Чи може Він сказати щось інше? Чи може Бог споглядати гріх тих, хто носить Його Ім'я марно? Є тільки один шлях одержати благодать у цей час гріха — ПОКАЯННЯ. Визнайте, що ви неправі. Прийдіть до Бога за прощенням та за Духом Божим. Це заповідь Бога. Непокора означає смерть, бо Він каже: “Я воюватиму з тобою мечем Моїх уст”. Звірина вестиме війну зі святими, але Бог воюватиме зі звіриною. Ті, хто воювали проти Слова, одного дня побачать, що Слово воює проти них. Це не жарти — віднімати щось або додавати щось до Слова Божого. Бо ті, хто змінював його та робив із ним що

хотів, що буде їхнім кінцем, як не смерть та знищення? Але поки ще благодать Божа проголошує: “Покайся”. О-о, наскільки солодкі є думки про покаяння. Я нічого не зміг принести, я тільки лише припав до Твого хреста. Я приніс свою скорботу. Я каюся, що я такий, який я є, і в тому, що я робив. Тепер — кров, нічого, крім крові Ісуса. Що вибереш? Покаяння або меч смерті? Вирішувати тобі.

(Взято з книги *Викладення семи періодів церкви*)

Український переклад опубліковано у 2004 році.

©2004 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761, ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana, 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org